

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Zorou Šmolkovou ve věci

žalobce: Ing. J.P.

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení

sídlem Křížová 25, 125 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 10. 2018, o povinnosti vrátit přeplatek na dávce důchodového pojištění

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 30. 10. 2018 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 20. 12. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 10. 2018 č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byly zamítnuty námitky žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2018 č. j. X, kterým byla žalobci uložena povinnost vrátit žalované přeplatek na dávce důchodového pojištění v částce 199 884, který vznikl v období od 1. 4. 2016 do 22. 6. 2017 na starobním důchodu. Žalobce uvedl, že o předčasný starobní důchod požádal v době, kdy by veden v evidenci uchazečů o zaměstnání u Úřadu práce ve Frýdku – Místku, na doporučení tohoto úřadu práce. V době, kdy byl evidován, informoval Úřad práce o své činnosti v komisi investiční a životního prostředí Rady města Frýdku – Místku a skutečnosti, že z ní pobírá malý příjem. O tomtéž informoval příslušnou úřednici při vyřizování předčasného starobního důchodu. Byl ujistěn, že veškeré informace si žalovaná zjistí ze spisové dokumentace úřadu práce. Žalobci byl přiznán a vyplácen předčasný starobní důchod; současně z příjmu za činnost ve shora uvedené komisi bylo odváděno sociální pojištění. Teprve po téměř dvou letech „někdo“ zjistil, že za žalobce jsou odváděny „zákonné odvody“ a předčasný starobní důchod mu byl odebrán s odůvodněním, že porušil svou povinnost nezačít výdělečnou činnost. Žalobce však žádnou výdělečnou činnost nezačal, pouze pokračoval v práci v komisi Rady města Frýdek Místek, o čemž věděl jak úřad práce tak i žalovaná v době, kdy mu byl předčasný starobní důchod přiznán. Žalobce má za to, že došlo-li k byrokratické chybě, nemůže nést tyto následky, když žádnou povinnost neporušil. Nadto, byl-li by mu odňat předčasný starobní důvod, byl by povinen doplatit minimální zálohy na „povinné odvody“, což je pro něj značně zatěžující a nevidí důvod, proč by měl takto doplácet na úřednickou chybu.
2. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a odkázala na své rozhodnutí.
3. U nařízeného jednání oba účastníci na svých skutkových tvrzeních a stanoviscích setrvali.
4. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
5. Ze správního spisu a shodných skutkových tvrzení žalobce a žalované krajský soud zjistil, že žalobce dne 20. 1. 2016 požádal o starobní důchod od 1. 4. 2016. Žádost byla sepsána na formuláři žalované tím způsobem, že žalobci byly kladeny otázky, na které odpovídal, a podle jeho odpovědí příslušná pracovnice žalované zvolila odpověď formulářem předvídanou; na závěr žalobce žádost podepsal s tím, že odpovědi jsou správné. Ve formuláři je mj. údaj „výdělečná činnost **skončila 31. 1. 2012. Samostatná výdělečná činnost nepřichází v úvahu**“. „Ode dne **1. 4. 2016**, od něhož požaduji přiznání výplaty starobního důchodu, **nebudu** vykonávat výdělečnou činnost a **nebudu** vykonávat samostatnou výdělečnou činnost“. Žalovaná do spisu založila osobní list důchodového pojištění, kde od 1. 2. 2012 je jako druh pojištění uvedeno nejprve „náhradní doba pojištění-ndp“, poté „uchazeč – podpora“ a dále „uchazeč o zaměstnání“, bez uvedení vyměřovacího základu. Dne 26. 2. 2016 žalovaná

přiznala žalobci starobní důchod před dosažením důchodového věku od 1. 4. 2016, tzv. „předčasný starobní důchod“. Dne 7. 5. 2018 bylo do spisu vloženo „hlášení o zaměstnání poživatele předčasného starobního důchodu“ od Statutárního města Frýdek – Místek, obsahující sdělení, že od 1. 1. 2016 měl žalobce vykonávat zaměstnání zakládající účast na důchodovém pojištění. Dne 26. 9. 2018 uložila žalovaná žalobci podle § 118a odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „ZOPSZ“) vrátit do 8 dnů přeplatek ve výši 199 884 Kč, který na starobním důchodu vznikl za období 1. 4. 2016 do 22. 6. 2017. Proti rozhodnutí podal žalobce námitky, o nichž žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím

6. Z připojeného spisu žalobce, vedeného Úřadem práce, kontaktní pracoviště Frýdek – Místek, soud zjistil, že žalobce požádal o zprostředkování zaměstnání dne 4. 6. 2012. Dne 11. 12. 2014 založil do spisu potvrzení vystavené Statutárním městem Frýdek – Místek, ze kterého vyplynulo, že byl dne 27. 11. 2014 jmenován Radou města Frýdku – Místku členem komise investiční a životního prostředí Rady města Frýdku – Místku pro volební období 2014 – 2018. Dne 4. 4. 2016 bylo do spisu založeno rozhodnutí žalované z 26. 2. 2016 o přiznání starobního důchodu od 1. 4. 2016. Téhož dne požádal žalobce o ukončení evidence uchazeče o zaměstnání z důvodu přiznání starobního důchodu.
7. Ze mzdových listů Statutárního města Frýdek – Místek vyplynulo, že žalobce pobíral příjem a platil „sociální pojištění“ v měsících duben 2015 až prosinec 2015, celkem jeho hrubý roční příjem činil 26 877 Kč, pojištění platil pouze v dubnu 2015; v roce 2016 pobíral hrubý příjem v celkové roční výši 36 888 Kč, a platil „sociální pojištění“ v měsících leden až prosinec.
8. Podle § 37 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), *výplata starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 31, nenáleží do dosažení důchodového věku, pokud je vykonávána výdělečná činnost nebo je poskytována podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci; ode dne dosažení důchodového věku se posuzují podmínky pro výplatu starobního důchodu obdobně podle odstavce 1.*
9. Podle § 31 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, *pojištěnec má nárok na starobní důchod před dosažením důchodového věku, jestliže získal dobu pojištění stanovenou podle § 29 odst. 1 nebo § 29 odst. 3 písm. a) a do dosažení důchodového věku mu ode dne, od něhož se starobní důchod přiznává, chybí nejvýše a) 3 roky, pokud jeho důchodový věk je nižší než 63 let, b) 5 roků, pokud jeho důchodový věk činí alespoň 63 let a dosáhl věku alespoň 60 let.*
10. Podle § 118a odst. 2 první věta ZOPSZ, *jestliže byl občanu vyplácen starobní důchod a nebyly přitom splněny podmínky stanovené zákonem o důchodovém pojištění pro výplatu tohoto důchodu, má plátce důchodu vůči tomuto občanu nárok na vrácení těch vyplacených částek starobního důchodu, které nenáležely. Ustanovení obsahuje pro „podmínky stanovené zákonem o důchodovém pojištění“ odkaz na § 37 odst. 1 písm. a) č. 1 a odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Podle § 37 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, výplata starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 31, nenáleží do dosažení důchodového věku, pokud je vykonávána výdělečná činnost nebo je poskytována podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci; ode dne dosažení důchodového věku se posuzují podmínky pro výplatu starobního důchodu obdobně podle odstavce 1.*

11. Podle § 27 zákona o důchodovém pojištění, *výdělečnou činností se rozumí činnost osob uvedených v § 5 odst. 1 a v § 5 odst. 4 vykonávaná v rozsahu, který zakládá účast na pojištění.*
12. Mezi účastníky nejsou sporné rozhodující skutečnosti, ze kterých žalovaná vycházela, tedy že žalobci byl v předmětném období vyplácen předčasný starobní důchod, že žalobce po tuto dobu vykonával činnost v komisi investiční a životního prostředí Rady města Frýdek – Místek a že byl současně účasten důchodového pojištění, které za něj bylo hrazeno, ani to, že žalobce svou činnost pro komisi investiční a životního prostředí Rady města Frýdek – Místek oznámil dne 11. 12. 2014 Úřadu práce.
13. Ze shora uvedených ustanovení vyplývá, že podmínkou pro výplatu dávky starobního důchodu před dosažením důchodového věku (předčasný starobní důchod) je mj. nevykonávání výdělečné činnosti ve smyslu zákona o důchodovém pojištění. Porušení této podmínky vede podle § 118a odst. 2 ZOPSZ ke vzniku povinnosti příjemce dávky vrátit vyplacené dávky starobního důchodu, a to bez ohledu na zavinění příjemce dávky na jejich nezákonném přijetí; na rozdíl od řádného starobního důchodu, kde povinnost vrátit vyplacené dávky upravuje § 118a odst. 1 ZOPS, tak příjemce předčasný starobní důchod odpovídá za správnost vyplacených dávek objektivně. K témuž dospěla i judikatura správních soudů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 16/2003 - 40, ze dne 8. 11. 2017, č. j. 6 Ads 47/2017 - 24, nebo rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 11. 2018, č. j. 78 Ad 25/2017 - 35). Pokud žalobce byl ke dni výplaty starobního důchodu výdělečně činný ve smyslu § 27 zákona o důchodovém zabezpečení, byly mu dávky vyplaceny, ačkoliv mu podle § 37 odst. 2 zákona o důchodovém zabezpečení nenáležely. Zásadně je tedy povinen je vrátit.
14. Takto vyznívá i uvedená judikatura. V případě řešeném Krajským soudem v Ústí nad Labem pod citovaným rozsudkem č. j. 78 Ad 25/2017 - 35 byla příjemci dávky uložena povinnost vrátit přeplatek na vdoveckém a sirotčím důchodu v důsledku zpětného přiznání jiné dávky, která vylučuje oprávněný příjem těchto důchodů, tedy za situace, kdy by bylo možné dovodit zavinění žalobce jen velmi obtížně. Ve věci řešené Nejvyšším správním soudem pod č. j. 6 Ads 47/2017 - 24 byla příjemkyni dávky uložena povinnost vrátit přeplatek na předčasném starobním důchodu za situace, kdy v průběhu pobírání důchodu začala vykonávat výdělečnou činnost, a to z důvodu velmi tíživé ekonomické, osobní a sociální situace. Ve věci řešené Nejvyšším správním soudem pod č. j. 5 Ads 16/2003 - 40 příjemce dávky vykonával výdělečnou činnost pro OSSZ, která za něj platila sociální pojištění, a současně pobíral předčasný starobní důchod; ačkoliv tedy mu jedna složka správy sociálního zabezpečení důchod vyplácela a druhá složka za něj platila pojistné na sociální zabezpečení, přesto byl povinen přeplatek takto vzniklý vrátit.
15. Posuzovaná věc se od shora popisovaných skutkových situací liší v tom, že žalobce již před přiznáním starobního důchodu nesplňoval podmínky pro jeho výplatu, o čemž žalovaná věděla, resp. musela vědět, neboť žalobce svou činnost v investiční komisi oznámil úřadu práce a současně bylo za něj hrazeno důchodové pojištění žalované již před přiznáním starobního důchodu a po celou dobu výplaty dávek předčasný starobní důchod. Žalovaná tak již od počátku založila nezákonnou praxi. Klíčovou otázkou podle krajského soudu je, zda jí mohla vyvolat v žalobci oprávněnou důvěru (či „legitimní očekávání“) podléhající ochraně v pokračující výklad zákona o důchodovém pojištění v tom smyslu, že výkon činnosti žalobce v investiční komisi není výdělečnou činností, tedy že výkon této činnosti nebrání výplatě dávek předčasný starobní důchod.

16. Otázkou, zda i nezákonná praxe správního orgánu je způsobilá vyvolat v adresátu této praxe oprávněnou důvěru v přijatou praxi, která podléhá ochraně, se velmi podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2010 č. j. 6 Ads 88/2006 – 159. Konstatoval, že ochranu oprávněné důvěry lze dovodit ze dvou ústavněprávních zdrojů. Prvním ústavněprávním zdrojem je zákaz libovůle a neodůvodněného nerovného zacházení, vyplývající z článku 1 věty první Listiny základních práv a svobod, který veden k žádoucí předvídatelnosti veřejné správy. Druhým zdroje je princip právní jistoty jako součásti principu právního státu, tak jak byl jako znak právního státu konstatován v nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 487/03 . Ať se vyjde z prvního či druhého principu, je zřejmé, že princip ochrany oprávněné důvěry je zakotven v hierarchicky totožném zdroji jako princip legality, se kterým je protichůdný. Jde tak v zásadě o principy rovnocenné, přičemž východiskem pro jejich poměrování musí být konkrétní individuální případ a vážení jednotlivých zájmů a hodnot. Ani jeden princip si pro sebe zásadně nemůže nárokovat přednost; princip ochrany oprávněné důvěry je korektivem principu legality a zároveň princip legality stanoví zpětně principu ochrany oprávněné důvěry hranice (viz bod 42. odůvodnění). Nejvyšší správní soud proto za klíčovou považoval otázku, v čem spočívá právní pozice žalobkyně v jím posuzované věci a do jaké míry je pozice žalobkyně natolik hodna ochrany, aby zájem na této ochraně převážil zájem na nastolení legality postupu správního orgánu.
17. S ohledem na citované závěry Nejvyššího správního soudu se krajský soud nejprve zaměřil na zodpovězení otázky, čím je definována právní pozice žalobce.
18. Jak bylo zjištěno a ani není mezi účastníky sporné, žalobce v důsledku nesprávného postupu žalované přijímal dávky předčasného starobního důchodu. Tyto dávky mu vypláceny být neměly, neboť jejich výplatě bránilo ustanovení § 31 zákona o důchodovém pojištění, přičemž skutkový stav byl neměnný od přiznání nároku na předčasný starobní důchod a od výplaty první dávky. Fakticky tak šlo o výhodu žalobce, kterou požíval na základě nesprávného postupu žalované, která by měla všechny informace k tomu, aby již při přiznání nároku na předčasný starobní důchod zohlednila činnost žalobce v investiční komisi, tak neučinila.
19. Tuto výhodu žalobce přitom chrání ústavně zaručené právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří vyplývající z článku 31 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo vlastnit majetek vyplývající z čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Žalobce totiž byl účasten na důchodovém pojištění, platil pojistné, a to jak v části povinných odvodů zaměstnavatele, tak sám za sebe. Vzhledem k zákonu č. 261/2007 Sb., zavádějící koncept superhrubé mzdy, je možné říci, že toto pojistné je zásahem do základního práva vlastnit majetek, vyplývající z článku 11 Listiny základních práv a svobod, neboť toto pojistné bylo předmětem daně z příjmu. Současně žalobci svědčí článkem 31 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ústavně zaručené právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří, které bylo zde realizováno právě uvedenou výhodou. Využití žalobcovy výhody tak současně odůvodnilo zásah do jeho práva vlastnit majetek a tímto zásah kompenzovalo. Lze tedy říci, že žalobcova pozice má ústavněprávní zdroj.
20. Ve shora citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud definoval následujícím skutkové předpoklady pro to, aby nějaká dosažená právní pozice byla hodna ochrany: a) existenci podkladu pro oprávněnou důvěru, zejména správního aktu, též faktického jednání správního orgánu b) vědomí existence tohoto podkladu u adresáta, který se domáhá

ochrany oprávněné důvěry, c) již existující využití oprávněné důvěry ve smyslu již učiněné dispozice, d) kauzální nexus mezi výše uvedenými body. Při splnění tohoto skutkového základu je třeba zkoumat „ochranyhodnost“ takové důvěry, a to s přihlédnutím ke dvěma komponentům, k míře „spoluzavinění“ adresáta správního jednání na tom, že je toto jednání nutno změnit, a k dotčeným zájmům státu popř. třetích osob.

21. V posuzované věci základem pro vznik oprávněné důvěry žalobce, že činnost jím vykonávaná není výdělečnou činností ve smyslu zákona o důchodovém pojištění, je rozhodnutí žalované z 26. 2. 2016, žalobci starobní důchod přiznávající, a výplata jednotlivých dávek předčasného starobního důchodu v posuzovaných měsících, tedy zde existuje jak rozhodnutí správního orgánu, tak jeho faktická činnost. Žalobce o tomto správním aktu žalované věděl a rovněž jej využil, neboť mu rozhodnutí bylo doručeno a přijal i jednotlivé dávky. Mezi jednotlivými body je příčinná souvislost; bez přijetí rozhodnutí o přiznání starobního důchodu a rozhodnutí o zahájení a trvání dávek by k využití ze strany žalobce nedošlo. První čtyři skutkové podmínky pro „ochranyhodnost“ žalobcovy právní pozice tak byly splněny.
22. Krajský soud se proto zabýval mírou spoluzavinění žalobce na tom, že je toto jednání nutno změnit, jinými slovy mírou spoluzavinění žalobce na nezákonném jednání žalované. Vzhledem k tomu, že výkon činnosti pro příslušnou komisi žalobcem trval již od roku listopadu 2014 a nejpozději od roku 2015 byl spojen s účastí žalobce na důchodovém pojištění, pak je nutno se zabývat mírou spoluzavinění žalobce již od podání žádosti o starobní důchod, tedy již na rozhodnutí žalované o přiznání starobního důchodu. Jak bylo zjištěno ze sdělení žalované, žalobce podal žádost o starobní důchod obvyklým způsobem, tedy na formuláři, který je svým způsobem interaktivní, neboť podle průběžných odpovědí nabízí další otázky a odpovědi na ně; tento postup předvídá § 82 odst. 1 ZOSPZ. Tím je vysvětlena poněkud zvláštní odpověď „*samostatná výdělečná činnost nepřichází do úvahy*“, neboť je nabídnuta formulářem v situaci, kdy žalobce svou výdělečnou činnost ukončil již několik let před podáním žádosti o starobní důchod, byl veden jako uchazeč o zaměstnání a pobíral podporu v nezaměstnanosti; v takovém případě podle formuláře samostatná výdělečná činnost „*nepřipadá v úvahu*“. Pokud žalobce ve formuláři uvedl, že u něj výdělečná činnost skončila několik let před podáním žádosti a samostatná výdělečná činnost „*nepřipadá v úvahu*“, nezabývala se žalovaná blíže výkonem činnosti žalobce v předmětné komisi a ani nezjišťovala, zda je žalobce účasten na důchodovém pojištění; konečně, zjištění v tomto směru žalovaná neprovedla dosud s poukazem na to, že není kontrolní orgán, a své rozhodnutí založila pouze na hlášení žalobcova zaměstnavatele. Tím došlo k tomu, že žalobci byl předčasný starobní důchod přiznán a rovněž vyplácen. Lze obecně konstatovat, že žalobce si měl být vědom, jak výdělečnou činnost definuje § 27 zákona o důchodovém pojištění, a upozornit na chybu při vyplňování žádosti, nicméně zjevně se spoléhal na propojenost systému evidence uchazečů o zaměstnání, kterému svou činnost řádně oznámil, a správy důchodového pojištění a na vnitřní provázanost správy sociálního zabezpečení, kde by mělo být jasně evidováno, že žalobce do systému důchodového pojištění přispívá, což lze posoudit jako zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, neboť žalobce nevěděl, že svým opomenutím upozornit žalovanou na činnost v komisi, může způsobit následek (přijetí nezákonného rozhodnutí), ačkoliv to vzhledem k okolnostem a svým poměrům vědět měl a mohl, byť tato vědomost vyplývá pouze z obecné zásady, že neznalost zákona neomlouvá, když žalobce spoléhal na to, že si příslušné údaje zjistí žalovaná u úřadu práce. Toto nedbalostní zavinění se podle krajského

soudu blíží tzv. culpa levis, tedy nedbalosti lehkou, normální, odpovídající průměrné péči řádného hospodáře, resp. s ohledem na charakter posuzované věci, odpovídající jednání řádného příjemce dávky starobního důchodu, když žalobce upozornil úřad práce na výkon své činnosti a tedy předpokládal, že příslušnou informaci má i žalovaná, když nadto jí bylo důchodové pojištění za žalobce hrazeno. Na následném faktickém jednání žalované, spočívajícím ve výplatě dávek, se pak žalobce podle krajského soudu nepodílel v žádné formě zavinění, neboť od rozhodnutí o přiznání důchodu k žádnému jednání ani opomenutí žalobce nedošlo a skutkový stav se nijak nezměnil, žalobce nadto vycházel z presumpce správnosti rozhodnutí žalované. Krajský soud proto uzavírá, že žalobce se na vzniku nezákonného rozhodnutí žalované podílel ve formě nevědomé nedbalosti, v míře spoluzavinění nízké.

23. Krajský soud se tedy zabýval poslední složkou posouzení, zda právní pozice žalobce je hodna ochrany, tedy zda v tomto konkrétním případě převáží ochrana oprávněného očekávání žalobce v pokračování správní praxe, nebo zda převáží veřejný zájem na dodržení zásady legality. Krajský soud opakuje, že žalobce se do své právní pozice dostal veden důvěrou v odbornost veřejné správy, kdy měl za to, že žalovaná má k dispozici všechny rozhodné skutečnosti pro posouzení jak vzniku nároku na starobní důchod, tak na výplatu dávek předčasného starobního důchodu, neboť svou činnost v příslušné komisi oznámil na úřadu práce, kde byl veden jako uchazeč o zaměstnání, s tím, že si podrobné údaje o něm žalovaná zjistí z této evidence. Současně byl účasten důchodového pojištění, které za něj bylo hrazeno právě žalované. Sám vlastní aktivní činností skutkový stav nijak nezměnil; tento byl stejný již před rozhodnutím žalované o přiznání starobního důchodu i před zahájením výplaty dávek předčasného starobního důchodu. Žalovaná přitom měla k dispozici všechny rozhodné skutečnosti ve svých evidencích a nevycházela z nich pouze z důvodu vlastních interních postupů. Pokud by převážil zájem na dodržení zásady zákonnosti, pak by žalobce nejenže musel vrátit poměrně velkou částku, ale zejména by se zásadním způsobem změnila jeho pozice z hlediska sociálního zabezpečení po tu dobu, kdy by nebyl poživatelé předčasného starobního důchodu, neboť z evidence uchazečů o zaměstnání byl právě z důvodu přiznání starobního důchodu vyřazen, což by pro žalobce znamenalo těžko zpětně zhojitelný zásah do jeho veřejných subjektivních práv. Podle názoru krajského soudu tak v tomto konkrétním případě je nutno dát přednost ochraně žalobcovy důvěry před dodržením zásady legality, neboť veřejný zájem je zde dotčen pouze v obecné rovině požadavku na tom, aby praxe správního orgánu byla vykonávána v souladu se zákonem, a zájmy žádných třetích osob zde dotčeny nejsou. Podléhá-li žalobcova oprávněná důvěra ochrany, pak jeho činnost v komisi není možné považovat za činnost výdělečnou ve smyslu zákon a o důchodovém pojištění, a proto podmínky pro výplatu dávek předčasného starobního důchodu byly splněny. Napadené rozhodnutí je tak nezákonné a krajský soud je postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a vrátil žalované k dalšímu řízení, ve kterém je zde vysloveným právním závěrem vázána.
24. V řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, kterému v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že se žalobce náhrady nákladů řízení výslovně vzdal, soud rozhodl tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhrady nákladů řízení (výrok II.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 6. května 2019

JUDr. Zora Šmolková
samosoudkyně